
Neplakej, vrátím se pro tebe

Jaroslava Černá

PRAHA, JIŽNÍ MĚSTO, ZAČÁTEK PROSINCE

Evička tiše plakala. Nechtěla poslouchat, co si mamka se strejdou Karlem povídají, protože se jí to vůbec nelíbilo. Cítila, že to není správné. Musela si však utírat z tváří slzy, protože moc pálily, proto nemohla držet zatáté pěsti na uších, aby neslyšela, co slyšet nechtěla.

Popotáhla a nakonec si stejně utřela nos do rukávu. Hovor za dveřmi ji najednou začal zajímat.

„Řekl jsem to jasně! Ten chlap ti musí zmizet ze života, jinak mizím já. Nechci, aby ses s ním stýkala, ani Eva. Jestli mu dáš vědět, kde jste, udělám, co musím. Odejdu a vy dvě si dělejte, co chcete. Rozumělas mi?“

Eva poslouchala přísná slova a zdálo se jí, že i mamka vzlykla.

„Ale co když to dá k soudu? Co když bude chtít Evičku vídat?“ Také maminka se potřebovala vysmrkat. „Uvědomuješ si, že když nebude vědět, kde bydlíme, nebude posílat alimenty?“

„Na takový pakatel ti kašlu. Buďto se od minulosti dokážeš odstříhnout a pak můžeme my tři žít jako rodina, nebo se mnou nepočítej. Nemyslím si, že to dá k soudu. Takového zbabělce, jako je on, jsem ještě neviděl! Vždyť

se vůbec ničemu nebránil! Koukal na mě, jako kdyby nevěřil, že jsem na světě. Ten si nic nedovolí a do konfliktu s námi nepůjde. A kdyby si na něco takového troufl, tak si piš, že ho vyprovokuju, abychom se poprali, a půjde sedět!“

Viktorie zavrtěla hlavou. „To mu nemůžeme udělat, vždyť za to nemůže...“, najednou ztichla. Nemohla přece říct, že bývalý manžel je nejhodnější a nejmírnější člověk na světě a nikdy by nikomu neublížil. Tím by Karla naštvála a vyprovokovala k dalším hádkám, a to nechtěla. Podívala se do vzteklého zarudlého obličejce. Nemůžu ho dráždit, raději na všechno přistoupím, protože jinak by se na nás mohl vážně vykašlat. To by nešlo zůstat s děckem sama v Praze, na sídlišti, kde mám pořád problém trefit do správných dveří.

„Asi máš pravdu,“ pronesla Viktorie mírně.

„Asi?! Určitě! Buďto já, nebo on. Nic mezi tím nebude. A jestli zjistím, že ses s ním spojila, důsledky poneseš sama! A to doslova. Zůstaneš sama!“

Viktorie jasně slyšela skrytou výhrůžku.

Evička se ve své postýlce přikrčila a znova se rozplakala. Nikdo už na ni nebude tak hodný, jako byl tatínek, nikdo už ji nebude mít tak rád. Strejda ji nikdy nepohladí, neposadí si ji na klín. To jen tatínek ji dokázal držet v náruči, číst pohádky a hladit, dokud neusnula. Eva z prudkého hovoru pochopila, že se s tatínkem už nikdy neuvidí a že musí udělat všechno pro to, aby strejdu nerozzlobila.

„Neřeknu jim, že mi tatínek slíbil, že se pro mě vrátí, to je moje tajemství,“ zašeptala panence, pěstičkou si promnula oči a pokoušela se usnout. Slova, která k ní doléhala, už byla mírnější.

„A nezapomeň, že budou Vánoce. Potřebuju v klidu pracovat. Když mě nebudeš dráždit, budete se mít dobře obě, zasypu vás penězi i dárky. A koukej to zařídit, abych měl vlastní dítě!“

Evička se usmála. Strejda Karel byl bohatý, to věděla, protože pořád něco kupoval a vozil spoustu dobrot. Budeme se s ním mít dobře, vzpomněla si na slova, kterými ji mamka přesvědčovala stejně, jako strejda vždycky přesvědčil ji.

HRADEC

Drobný mokrý sníh roztál, sotva se dotkl země. Rozesmátá dvojice zastavila u velkého nákupního střediska známé sportovní značky. „Tak naposledy,“ Václav zastavil a pečlivě zkoumal Daniny pocity v obličejí. „Lyže? Nebo peníze na účet?“

„Vašíku, jestli tak rád lyžuješ, kup si ty nejlepší a lyžuj třeba do aleluja.“ Dana už se nesnažila cokoliv předstírat. „Víš, já jsem z práce kolikrát tak unavená a celá bolavá mnohem hůř než po lyžování. Když mám volno, nejradši bych seděla u televize a dala si nohy na stůl.“

„Je to jasné!“ Václav se obrátil, vletěl do vietnamského obchůdku a vyšel ven s chlupatým polštářkem. „Ale nejdříve si ho dáš pod stromeček a teprve pak pod nohy. Souhlasíš?“

„A ty?“

„Já jsem se rozhodl šetřit. Jak pro nás, tak taky...“ Větu nedokončil, ale po chvíli dodal: „Včera jsem založil Evičce účet a budu jí pravidelně posílat peníze. Najdu ji, až jí bude osmnáct. Určitě se jí budou hodit.“

„Jsi moc hodný, jen se bojím, abys mi někdy nevyčetl...“

„Ty s mým minulým životem nemáš nic společného a já už taky ne.“

22. LEDEN 1995, RÁNO

„Co kdybysme, Danuško, ještě šupli do postýlky?“ Václavův hlas zněl sladce a toužebně. „Nedívej se na hodiny, máš čas, a pak stihneme i kávu,“ promlouval tiše a pevně chytil rozněžnělou ženu za obě ruce.

Dvojice na cestě do ložnice zapomněla na celý svět.

V předsíni je polekalo ostré zazvonění.

Doručovatelka netušila, z čeho je vyrušila. „Mám pro pana Sobka dopis do vlastních rukou,“ vrazila Vaškovi do ruky propisku, odtrhla doručenkou a byla pryč.

„Vašíčku...“ Dana ukřivděně zakňučela.

„Já jen toužím vědět, co si na mě zase vymysleli,“ pronesl schlíplý Václav.

„Tak udělám to kafe, co mělo být až potom.“

Vašek seděl jako zařezaný, jako kdyby dostal facku. Nasál vůni kávy a zvedl pohled od papírů na stole. „Víš, co je to nezrušitelné osvojení?“ Rty se mu trásly.

„To znamená jen jedno,“ pronesla Dana dutě, „Viktorie se provdala za toho Karla, a protože chtějí začít úplně nový život bez minulosti, rozhodl se tvoji dceru adoptovat. Navždy a nezrušitelně. Chceš říct, že...“ Dana při pohledu na zničeného Václava zmlkla.

„Přišly mi papíry, abych to podepsal. Nemůžu tomu uvěřit.“

„Mám zůstat a probrat to s tebou?“

„Ne, to musím rozhodnout sám.“

Náhlé ticho v bytě bylo nesnesitelné. Václav si nedokázal srovnat v hlavě, co pro něho znamená podpis papírů na nezrušitelné osvojení jeho dcery Evičky nějakým pitomým Karlem.

Evička je přece moje dcera! Moje dcera, kterou jsem od té noci neviděl...

Nemůžou mi ji přece vzít! Úplně ji ztratím, bude toho hajzla, který mi vzal celou rodinu. To všechno se mu kolem dokola honilo necelé dvě hodiny hlavou, než zarachotil v zámku klíč.

„Lidka to dole zvládne, přišla jsem za tebou. Jak je ti?“ Dana vylila studenou kávu a zapnula kávovar na čerstvou a horkou porci. „Cos vymyslel?“

„Nic!“

„Vašku, nemůžeš to vzdát, nemůžeš jim přece nechat vlastní dítě. Musíš o ni bojovat a já ti pomůžu. Proběhne soud a ty dokážeš...“

„Právě že proběhne soud,“ Václav se konečně probral.

„A co u soudu řeknu? Jak vysvětlím, že jsem dceru od rozvodu neviděl, nezajímá se o ni?“

„Řekneš pravdu, žeš nevěděl, kde jsou, že někam utekly.“

„A co tím získám? Budou další soudy, Viktorie se nevzdá. Jestli se provdala a rozhodli se, že Evu neuvidím, že chtějí žít beze mě, pak nemám šanci. Ona mi ji nedá, ani nepůjčí, nechce, abych byl její otec.“

„Ale ty sakra seš její otec!“

„Už dlouho ne...“

„Nesmíš se tak lehce vzdát!“

„Oni mě chtějí vymazat ze života a já nemám na to, abych se s nimi dohadoval, soudil, nechal na sebe házet špinu. A nakonec...“ Vašek zvedl k Daně zamlžený pohled. „Víš, kdo na to nejmíc doplatí? Na všechny konflikty a soudy?“

„Ty!“

„Evička!“ vykřikl Václav a dál křičel: „Jak jí asi bude, když o mně uslyší jen to nejhorší!? Oni ji přesvědčí, že to já jsem ten bídák, že jsem špatný a zlý a už ji nechci. Myslím, že je dávno zpracovaná. A já se mám ztrapňovat a bojovat s něčím, na co nemám? A navíc si myslím, že by to stejně ničemu nepomohlo. Rozhodli se a já nemám šanci.“

„Vašku!“

„Dano, já to vzdám. Když si představím, co všechno bych musel absolvovat a jak by tím Evička trpěla, je mi z toho zle. To se radši budu těšit, že až bude mít vlastní rozum, najde mě a já jí pak všechno vysvětlím. Ona to pochopí.“

„Zapomene na tebe!“

„Kdepak, tomu nevěřím. A když, tak ji najdu sám! Budu pro ni mít peníze.“

„Nebude mít na nic nárok! Na alimenty, ani na cokoliv z tvého majetku, na dědictví, na nic! Už to nebude tvoje dcera, chápeš to?“

„Danuško, přece to, že jí chce dělat tátu jiný chlap, nebude mít vliv na její touhu jednou poznat vlastního otce. Prosím tě, neber mi tu iluzi. Chci věřit, že jednou si všechno vysvětlíme.“

„Jsi naivní a...“

„Já vím, zbabělý, ale myslím na Evičku a na to, co je pro ni teď nejlepší.“

Dana nasupeně sešla o patro níž do cukrárny.

Václav po chvíli podepsal papíry o nezrušitelném osvojení své dcery Evy. Papír ještě z nikoho otce neudělal a žádný soud nemůže být spravedlivý, snad jen boží mlýny, ty by mohly fungovat. Rozhodl se, že jim nebude stát v cestě, nikdo přece neví, kam jeho cesty vedou a kdy se zase protnou.

V jedné malé školce na jednom pražském sídlišti seděla u stolku hodná smutná holčička. Těšila se na oběd, moc ráda jedla. Věděla, že dnes pro ni až za tmy přijde nový tatínek, protože ten starý zůstal někde ve městě, ve kterém předtím bydleli. Pokaždé, když se jí chtělo smutkem a steskem plakat, vzpomněla si, co jí řekl, když se viděli naposledy. Malá Evička se snažila nikdy neplakat. Moc chtěla, aby se pro ni ten starý tatínek vrátil, jak jí to tenkrát slíbil.